

VAKANTIEHUISJE

Het gevoel van vrijheid. Als we de vakantiefoto's bekijken, komt dat steeds weer op. Die mooie zomervakantie op het Spaanse platteland, die zonovergoten stilte in Duitse valleien, de rust in die Tsjechische bungalow in dat slaperige dorpje, het wijdse Waddeneiland met immer aanrollende golven, de ongereptheid van het nostalgische Luxemburgse bosgebied. En het onvergelijkbare Franse land, de Normandische en Bretonse ruigheid met de vele gîtes en kastelen. Talloze malen hebben we daar de ontspanning in het dagelijkse bestaan gezocht en gevonden. In verbouwde boerenschuren, in zandstenen bouwsels met doorrookte vuurplaatsen, in schattige cottages, in vervallen bastions en landhuizen; ze boden allemaal een beschutting tegen de buitenwereld, een veilige haven waar je even anoniem kon wegduiken en bijkomen. En als je geluk had, had je zicht op eindeloze akkers en velden, begroeide dalen en een bosrand in de verte, als begrenzing van je oneindige blik op de groene wereld om je heen.

Mijn ouders hadden ooit hetzelfde gevoel. Zij kwam uit de stad, maar verbleef in de oorlogsjaren op het platteland om aan te sterken en hij kwam uit de mysterieuze natuur van Nederlands-Indië. Samen kochten ze in de zestiger jaren een vakantiebungalow in het Brabantse dorpje Mill om de alledaagse hectiek te ontvluchten. Op zoek naar weekendrust. Het huis was niet perfect, er werd gekookt op gasflessen, een houtkachel zorgde voor verwarming. Maar het bood de gewenste rust. Totdat vliegbasis Volkel van zich liet horen met regelmatige vluchten boven ons huis. Oorverdovend, indringend, tergend. De bungalow werd snel verkocht en de volgende keuze viel daarna op een boerderij in Achtmaal, vlakbij de Belgische grens. Vele jaren ongekend vakantiegenot lagen in het verschiet. Er werd gezwommen in vennetjes, paardgereden, gewandeld en fietstochten gemaakt met de floragids in de hand om een herbarium aan te leggen. Het huis was ook niet perfect, ook daar werd eerst op gasflessen gekookt, kinderen werden in een lavet gewassen, het huis was niet geïsoleerd, de riolering kwam uit op een beerput die af en toe gelegegd moest worden. Maar het was een eigen plek waar je je heerlijk kon terugtrekken en rust kon vinden. Met uitzicht op uitgestrekte velden.

Maar is zo'n overweldigend gevoel van weldadige rust en weldaad over te brengen op een partner of familie? Al jaren zoeken we een recreatiewoning. We zijn op bungalowparken geweest, in strandhuizen, vakantiewoningen in de natuur en in dorpjes, juweeltjes en opknappertjes, maar telkens worden er

bezwaren bedacht om niet tot een aankoopbeslissing te hoeven komen. Het is te ver of te dichtbij, er zijn te weinig of te veel kamers voor de geoffreerde prijs, het huis is van hout of enkelsteens, de tuin is te groot of te klein, de afwerking is overdadig of juist primitief, de staat van onderhoud laat te wensen over, de woning ligt niet in een natuurgebied, de toeristenbelasting is te hoog en wat tegenwoordig populair is: de geluidscontouren zijn niet goed of de isolatiewaarde is te laag. Er is altijd wel iets aan te bedenken dat het aanvankelijke enthousiaste volledig wegvaagt. Elke keer komt de gedachte op: zou er ergens niet iets anders zijn wat nog beter, goedkoper, ruimer, groener, stiller, groter is? Het gras bij de buurman is in gedachten altijd groener. En daarover kan je oneindig mijmeren.